

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

Максим Горки
НА ДНУ
редитељ Ана Ђорђевић
премијера 3. 10. 2015.

Јован Стерија Поповић
РОДОЉУПЦИ
редитељ Андраш Урбан
премијера 30. 10. 2015.

НА ПОЧЕТКУ 147. СЕЗОНЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Две премијере у октобру

После веома успешне сезоне, крунисане премијером Моцартове опере „Чаробна фрула“ у режији Иване Драгутиновић Маричић и учешћем драмских представа на неколико реномираних домаћих и страних фестивала, те после краће летње паузе, сва три уметничка ансамбла Народног позоришта вредно припремају почетак нове, 147. сезоне.

Драма ће већ 3. октобра обрадовати љубитеље руске класике премијером комада Максима Горког „На дну“, на Сцени „Раша Плаовић“. Представу режира Ана Ђорђевић, која потписује и адаптацију текста, драматург је Славко Милановић, сценограф Драгана Мацан, костимограф Лана Цвијановић, за дизајн звука је задужен Владимир Петричевић, а за сценски говор

др Дејан Средојевић. Улоге тумаче Гојко Балетић (Михаил Иванов Костиљов), Соња Колачарић (Василиса Карповна), Калина Ковачевић

(Наташа), Александар Срећковић (Васка Пепел), Милена Ђорђевић (Ана), Вања Ејдус (Настја), Златија Ивановић (Квашња), Дарко

Томовић (Клешч), Немања Оливерић (Сатин), Андреј Шепетковски (Глумац), Милош Ђорђевић (Барон) и Танасије Узуновић (Лука). Већ за крај месеца се најављује нова поставка Стеријиних „Родољубаца“ у режији Андраша Урбана.

Балет, поред редовног репертоара, спрема и премијеру „Копелије“ Л. Делиба која се у кореографији Љубинке Добријевић најављује за крај године, као и „Бајадеру“ Л. Минкуса (кореографија Петипа / Комлева) коју ће, са гостима из Русије а у оквиру 46. БЕМУС-а, извести на сцени Центра „Сава“ 26. октобра.

Сезону на Великој сцени отвара Доницетијева „Луција од Ламермура“, а солисти Опере, Хор и Оркестар ужурбано припремају премијеру Вердијевог „Отела“ која се планира за Дан позоришта, 22. новембар.

Ј. С.

НА МАПИ КУЛТУРНОГ ТУРИЗМА

Народно позориште у Београду, под ујравом Дејана Савића, постојало је прошле године део паневропског културног пројекта „Европска руина историјских шеатара“ који је покренуло Удружење историјских шеатара Европе из Берлина. Тако је наш национални шеатар званично постојављен на мапу, за туристичке агенције али и за финансијере, незаобилазних културно-историјских и уметничких институција. Због лепог архитектурног очуваности, бојашне историје и значајног места у оквиру европске културне баштине, ше као водећи шеатар у региону са најјачим ансамблом (како је речено на скупу одржаном 2014. у Хвару), Народно позориште је са још неколико шеатара из екс-Југославије, укључујући „Јадранску руину“. Као ипак, представљено је и у мину календару који је недавно објављен на ћирилици и на енглеском језику. Осим Јадранске, од 2007. су основане Немачка, Нордијска, Царска, Италијанска и Бриџанска руина.

М. Б.

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

YUGOROSGAZ

БАЈАДЕРА ЗА БЕМУС

Балет Народног позоришта ће, са гостима из Бољшој театра, у оквиру 46. БЕМУС-а приказати чувену „Бајадеру“ Л. Минкуса. Аутор либрета и оригиналне кореографије је Маријус Петипа, а ову кореографску поставку потписује Габријела Комлева, према верзији В. М. Чабукијанија и В. И. Пономерева. Оркестром Народног позоришта ће дириговати маестро Алексеј Богорад, а уз солисте и ансамбл Балета у водећим ролама ће наступити прваци овог чувеног руског балета, Светлана Захарова, Михаил Лобухин и Ана Тихомирова. Представа ће бити изведена на сцени Центра „Сава“ 26. октобра.

Р. П. Н.

ПРИМАДОНА У ЗАГРЕБУ

Сања Керкез је 12. септембра дебитовала на сцени Хрватског народног казалишта у Загребу, као Виолета Валери у Вердијевој „Травијати“. Под музичким вођством маистра Никше Барезе, у режији Јануша Кице, првакиња Опере Народног позоришта у Београду је у овој роли наступила и на репризама 18. и 19. септембра, а очекују је још два извођења, 2. октобра и 18. новембра. Представа је резултат сарадње оперских ансамбала ХНК из Загреба и ХНК Ивана пл. Зајца из Ријеке.

Р. П. Н.

УМЕТНОСТ СЦЕНСКОГ КОСТИМА

Промоција монографије Миланке Берберовић „Уметност сценског костима“, коју је објавио Факултет примењене уметности у Београду, одржана је синоћ на Великој сцени. Промоцију је пратила изложба скица и костима наше чувене костимографкиње, професора емеритуса, за којом је преко 150 реализованих представа, 15 самосталних и 145 колективних изложби. О уметници и монографији су говориле Дејана Милашиновић и Весна Тодоровић, у програму су учествовали оперски, драмски и балетски уметници.

М. Б.

ДАНИ ЕВРОПСКЕ БАШТИНЕ

Народно позориште у Београду и ове године, учествује у Културно-туристичкој манифестацији „Дани европске баштине“. Од 21. до 30. септембра улазак у Музеј је бесплатан, данас ће се у 12 часова организовати „Отворена врата“ (медијатор је Драган Стевовић), а у складу са овогодишњом темом манифестације, „Стари и традиционални занати – очување и одржање“, организоване су четири радионице са темом „Стари занати у позоришту“, чији модератор је модисткиња Народног позоришта Радница Живановић Комазец (последња је на програму у уторак, 29. септембра, у 18 сати).

М. Б.

ИНТЕРВЈУ | АНА ЂОРЂЕВИЋ

Императив је протерати

После паузе од три деценије, драма Максима Горког „На дну“ враћа се на репертоар Народног позоришта у Београду 3. октобра, за кад је заказана премијера на Сцени „Раша Плаовић“. Комад у којем славни руски писац слика бруталну реалност најугроженијих и најбеспомоћнијих, оних из чије перспективе будућност и не постоји, режира Ана Ђорђевић, која потписује и адаптацију текста.

„На дну“ је први комад у историји европске драматургије у којем драмске конфликте и радњу воде сломљени људи, беспомоћно пали на друштвено дно, људи који оличавају талог друштва. Где је „дно“ данас, тачно 113 година од праизведбе?

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ

Оштра критика друштва

Драмски ансамбл Народног позоришта у Београду одржао је у четвртак 10. септембра прву читаћу пробу Стеријиног комада „Родољупци“, у режији и сценографији Андраша Урбана. Премијера је планирана за 30. октобар на Великој сцени.

Пре почетка пробе, уметничку екипу је поздравио в.д. управника Националног театра Дејан Савић, који им је пожељео срећан рад и успешну премијеру: „Веома ми је драго што ће Андраш Урбан први пут режирати у Народног позоришту. Са великим задовољством смо прихватили ту идеју и иницијативу да ради код нас, а са још већим задовољством да постави један овакав текст. Очекивања су велика, желим вам све најбоље“, поручио је Савић.

В.д. директора Дrame Жел-

„На дну“, да. Одредница не само теме него и

„места“ збивања радње. При првим редитељским анализама дела, а све бежећи од уопштавања као упорне хроничне бољке која је потпуно окилавила критичку свест данашњих тзв. интелектуалаца, запитала сам се шта је уопште то дно. Где је то? Где су они? Фраза „дотакли смо дно“ се

толико често чује, да губи на сваком значају. Нити ико више зна шта је то тачно дотакао, нити га се суштински тиче. Углавном људи ту фразу повезују са социјално-економском ситуацијом, и то оним њеним аспектима који се тиче директно њи-

хове егзистенције. Просечан човек мисли да је дотакао дно када умире од глади. То није дно. Човек је дотакао дно кад мисли да онај који има хлеба не умире од глади. И богати и сиромашни су подједнако робови стања свести које не прелази границе њиховог ега. Егоцентризам, и као

ко Хубач, такође је изразио задовољство што ће „Родољупце“ поставити Урбан, један од наших тренутно најбољих и најнајгажованијих редитеља: „Успели смо да окупимо поделу из теа-

ансамбл Народног позоришта, пажљиво бирајући госте, који имају перспективу у репертоару Народног позоришта“, истакао је Хубач.

Оцењујући да тема „и јесте и није табу“ и да комад представља „оштру критику друштва“, Урбан је најавио како током проба планира да са глумцима ради импровизације на одређене теме, како са текстом, тако и без њега: „У сваком случају, ово ће бити Стеријини ‘Родољупци’, али ће поред основног текста, највероватније, бити додати још неки или ће се делови Стеријиног текста препривчавати на неки други начин. То је још увек отворено. Видећемо“, рекао је редитељ.

Драматурзи су Славко Милановић и Сузана Вуковић која је и сарадник редитеља, композитор је Ирена Поповић Драговић, костимограф Марина Сремац, сценски

Докле се још будемо само хвалили, слабости и погрешке прикривали, у њовесници учили колико је ко од њредака наших јуначких љава огрудио, а не и где је с њуша сишао; донде ћемо храмајти и ни за глаку нећемо бијти бољи (Из Стеријиној Прегјовора „Родољупцима“)

тра, са неколико драгих гостију. Моја жеља је, а то сам већ у неколико наврата јавно говорио, да репертоар ослоним на

емпатију и љубав

простор и као атмосфера и као духовно стање, то је дно.

Колико је то „дно“, сада, овог тренутка, не само локални, већ глобални цивилизацијски проблем?

Мене као редитеља најпре занимају проблеми човечанства у целини, па тек онда њихово преламање на нивоу локалног и тренутног, а у сваком локалном и тренутном проблему покуша-

На ипшине иша је истина може још само поезија да одговори. Човек је истина. Човек до нас. Нама нису ипшине „истине“, и треба нам човек до нас, али ми више не знамо да дођемо до њега. То је истина.

вам да пронађем одјек универзалног, цивилизацијског, често и архетипског. Ово је прича о човечанству које је дотакло дно. Ко су ти ликови? Они су народ. На голој су „земљи“ (земља као појам наше земље или било које земље на свету или свих земаља), на једном острву које плива у непознатом правцу ка нечему непознатом, ка растакању. Они су данашње човечанство у целини. Простор у којем су, простор је „света“, данашњег „света“. У

том свету, свету наше представе, императив је бити духовно и емотивно неактиван, заробљен собом. Императив је протерати емпатију и љубав. Љубав је неонска реклама на којој пише „I love you“, изјављивање саучешћа преко Фејсбука; не зато што су људи безосећајни, него управо зато што јесу осећајни, и јер су ту осећајност поистоветили са слабшћу.

Да ли су потреба за истином и стремљење ка истини, заправо, оно чега се човек не може лишити, чак и у ситуацији када видно пропада?

А шта је опште истина? То питање неминовно доводи до идеолошких размирица. Међутим, у времену које ми живимо, идеолошки приступ је чист луксуз. Ми немамо времена за идеолошке размирице, јер је суноврат вртоглав. Дистинкција између лажи и истине, којој претходи дефинисање истине, па лажи, филозофски приступ овој теми са циљем да се дефинишу и реше горућа социјална питања – то је све луксуз који су имали мислиоци и писци прошлог и претпрошлог века. Ми данас врло добро знамо да разликујемо пропаганду од чињеница. Наш свет је презасићен информацијама. Нама не недостаје увид у истину о друштва-

ној неправди, што је, према Горком, недостајало публици његовог доба. Нама чак не треба ни неко ко би нам понудио решење, јер су сва „решења“ разочарала човечанство у прошлости.

У чему се огледа коначни пад који слуги на крају?

Можемо да тонемо у сиромаштво, да умиремо од глади, да нас болест коси све редом, можемо да сведочимо малим личним неправдама, па и великим друштвеним неправдама, да доживимо да моћници газе наше достојанство, укидају нам право на живот и вређају наш здрав разум, али дно смо дотакли онда када, имајући све то у виду, урнимо, унижавамо и игноришемо једни друге, када изгубимо жељу да се бавимо онима најближим себи и веру у то да ће се они икада бавити нама, када човека до себе без узтезања препустимо суровости живота, и на њу додамо и свој удео.

Упркос свему изгледа да, ипак, има места за оптимизам?

Ја мислим да је све што сам рекла задојено оптимизмом, и то страственим. Оптимизам не подразумева недостатак увида у проблем, оптимизам се из њега рађа.

■ Микојан Безбрадица ■

Прва читаћа проба

говор поставља Љиљана Мркић Поповић, сценски покрет Тамара Антонијевић, док је Мирану Вуксановићу поверена реализација сценографије. Улоге тумаче Слободан Бештић (Жутилов), Анастасија Мандић (Нанчика), Сузана Лукић (Милчика), Павле Јеринић (Шандор Лепршић), Нела Михаиловић (Госпођа Зеленићка), Хаџи Ненад Маричић (Шербулић), Никола Вујовић (Смрдић), Предраг Ејдус (Гавриловић), Бранко Јери-

нић (Нађ Пал), Бојан Кривокапић (Скоротеца)...

Комедија нарави „Родољупци“, написана у периоду између 1850. и 1854. године, праизведбу је доживела тек 30. децембра 1904. у Народном позоришту, у режији Чича Илије Станојевића. Следећа и до сада последња поставка овог комада на истој сцени премијеру је имала 8. марта 1929. у режији др Бранка Гавеле.

■ М. Безбрадица ■

По узору на ипшину манифестацију „Нушићу у часи“, Народно позориште ипшом ипшере овој великој домаћој класици ипшерејује доићаје „Стерији у часи“. Током месец дана ипублика ће, уз ипшереју и две реиризе „Родољубаца“, ие два наслова са реиришоара Националнои ипшера – „Кир Јања“ (8. X) и „Лажа и ипшаража“ (20. X), видеији и Стеријина дела у извођењу Народнои ипшоришћа „Тоша Јовановић“ из Зрењанина („Имање и немање“, 21. X), Градскои ипшоришћа из Бечеја („Лажа и ипшаража“, 21. X), Срискои народнои ипшоришћа из Новои Сада („Дандрљив муж или која је добра жена“, 24. X) и Народнои ипшоришћа Тузла („Покондирена ипшква“, 1. XI).

ОКТОБАР 2015.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ДАВОРИН ЈЕНКО (1835–1914)
аутори Ј. Релић, Г. Јенуш, Ф. Крижнар, Ј. Стевановић
изложбу приредили Архив Србије, Архив Републике Словеније и
Народно позориште у Београду

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

СЕЃАЊЕ
13. 10 | 18.00 АНИ РАДОШЕВИЋ, редитељ и кореограф
(поводом 100 година од рођења)

ОТВОРЕНА ВРАТА
17. 10 | 12.00

КОНЦЕРТИ – ФМУ У МУЗЕЈУ
26. 10 | 18.00 НА МЕСЕЧИНИ, концерт студената виолине
из класе проф. Маје Јокановић

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ
16. 10 | 19.30 монодрама СТРАХ ОД ЉУБАВИ по роману
Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице
Соње Јауковић
23. 10 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ
КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића
и Нине Ћосић (обоа)

У СУСРЕТ ЗАТВАРАЊУ ИЗЛОЖБЕ
28. 10 | 18.00 Промоција зборника ДАВОРИН ЈЕНКО (1835–
1914) – радови са научног скупа одржаног у Љубљани 2014;
издавачи Архив Србије и Архив Републике Словеније
28. 10 | у наставку вечери: ДАВОРИН ЈЕНКО – ТВОРАЦ
ХИМНИ И БУДНИЦА, пројекција филма Драгомир
Зупанца, продукција РТС

СТЕРИЈИ У ЧАСТ
30. 10 | 18.00 РАЗГОВОР О КЊИЗИ: Јелица Стевановић,
Стерија у Народном позоришту – водич кроз ипшериографску
иша, Издање Народног позоришта у Београду

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ПРЕД ЗАТВАРАЊЕ ИЗЛОЖБЕ

У Музеју Народног позоришта љубитељи историје музике ће, поводом завршетка поставке „Даворин Јенко (1835–1914)“, бити у прилици да 28. октобра присуствују промоцији истоименог зборника радова презентованих на међународном симпозијуму који је пре годину дана одржан у Љубљани у част уметничког јубилеја, а у организацији Архива Србије и Архива Републике Словеније. У наставку вечери биће приказан документарни филм „Даворин Јенко: Творац химни и будница“, у продукцији РТС (уредник Ана Павловић, редитељ Драгомир Зупанц, продуцент Светлана Бандић, директор фотографије Милан Станић, монтажер Ђорђе Анђелковић и дизајнер звука Небојша Драгићевић).

Р. П. Н.

ЈУБИЛЕЈ ЧАЈКОВСКОГ

Поводом 175 година од смрти великог руског композитора Петра Иљича Чајковског, Музеј припрема изложбу „Балети Чајковског на сцени Народног позоришта“. Аутор поставке је кустос Ана Томић, а изложба ће бити отворена 26. октобра, а заинтересовани ће моћи да је виде до 10. децембра 2015.

Ј. С.

СТЕРИЈИ У ЧАСТ

Музеј Народног позоришта се манифестацији „Стерији у част“ придружује разговором о књизи Јелице Стевановић, „Стерија у Народном позоришту – водич кроз театрографску грађу“ (Издање Народног позоришта у Београду). Као својеврсна најава „Родољубаца“, разговор ће бити уприличен уочи саме премијере, 30. октобра у 18.00.

Р. П. Н.

ДРАМА НА ЛЕТЊИМ ФЕСТИВАЛИМА

ИНТЕРВЈУ | ЈАСМИНА ТРУМБЕТАШ ПЕТРОВИЋ

Аплаузи, похвале, награде Моја стална борба

Најновија представа Дrame Народного позоришта, о којој се одмах после премијере на друштвеним мрежама говорило као о догађају године, „Бела кафа“ Александра Поповића у режији Милана Нешковића, већ у другом месецу свог сценског живота је остварила два међународна

цији са Шабачким позориштем, а на једном од најмлађих домаћих фестивала, на Другим „Буциним данима“ у Александровцу, игран је Нушићев „Народни посланик“ у режији Саше Габрића. Жири у чијем су саставу били престижни драмски уметници Мира Бањац (председник), Гордана Ђурђевић Димић и Милица Вуковић, једногласно је одлучио да Награду

самбл је освојио безрезервно одушевљење публике, али и стручне јавности. Преносимо део превода критике Ноне Молески, објављене 12. јула 2015. у листу „Филелефтерос“:

„Београдско Народно позориште је довело на Међународни фестивал античке грчке драме ‘Антигону’ по Софоклу. Можда најстатичнија изведба античке драме коју смо икада видели. Минимално кретање, недостатак великог Хора са пуно чланова, сценографија као конструкција на више нивоа која се није скоро никако користила. Сукоб између двоје протагониста неравноправан – са супериорношћу једног глумца против друге глумице, са редитељском пажњом окренутом једнострано. Приметили смо те елементе неколико минута након почетка српске изведбе.

Међутим, редитељ Јагош Марковић је ускоро доказао да наведено нису пропусти, него елементи снажног редитељског система. Често се догађа да у грчким и кипарским продукцијама античке драме редитељи цртају своје виђење на класичном платну древног текста а на нама, публици, је да се фокусирамо на њихову храброст и оригиналност, јер текст ‘већ знамо’. Јагош Марковић је прочитао и пренео нам говор као најважнији елемент (због тога и минимално кретање), иако је храбро одлучио шта нагласити, а шта избацити... избацавање великих делова текста Хора је било оправдано обликом који је редитељ одабрао за Хор, кондензујући га у један лик мудрог старца, и дајући тежину овом лику кроз глумачку величину Предрага Ејдуса... У фокусу је била борба између Креонта и одговорности која лежи на сваком владару, то је био сукоб између његових личних особина, као што су његова ароганција и његова опијеност влашћу, с неподношљивом и нагривајућом тежином одлука о туђим животима и смрти. Све то се могло прочитати савршено јасно у извођењу изврсног Александара Срећковића. Одједном, други елемент се такође појаснио: сценографија је приказала ‘пусту земљу’, у којој влада онај ко не поштује моралне законе, а висине на које се Креонт пење су лажне“.

■ Ј. Стевановић ■

Антигона на Кипру

фестивалска гостовања: 5. јуна је играна на МНТ ФЕСТ-у у Скопљу, а 28. јуна на Вишеградском лету.

И представа „Моје награде“, ауторски пројекат Маје Пелевић и Слободана Бештића по роману Томаса Бернхарда, у копродукцији Народного позоришта и Центра за Културу Панчева, учествовала је на три фестивала: 27. јуна на новосадском ИНФАНТ-у и дан раније на Фестивалу монодраме и пантомиме у Земуну. На том реномираном међународном фестивалу који је ове године организован 40. пут, главну награду, Златну колајну за монодраму „Маја Димитријевић“, стручни жири је једногласно доделио прваку Дrame Народного позоришта у Београду, Слободану Бештићу. Жири су чинили драмске уметнице Љиљана Благојевић (председник) и Марта Береш, као и балетска уметница Тања Поповић, а у саопштењу се, између осталог, каже: „Монодрама ‘Моје награде’ је доказала да целовитост једне представе може да чини сам глумац на сцени. Глумачком лакоћом, сведеним средствима, Слободан Бештић доказује студиозан рад потврђујући фантастичну дефиницију Островског да је таленат осећај за меру“. Иста представа је почетком септембра успешно приказана и на ФИАТ-у у Подгорици.

На традиционалном Позоришном маратону који је у Сомбору одржан 23. пут, 18. јуна је приказана представа „Бизарно“ по тексту Жељка Хубача, у режији Снежане Тришић, спремана у копродук-

„Златно зрно“ за најбоље глумачко остварење фестивала додели прваку Дrame Народного позоришта у Београду, Борису Комненићу, уз образложење: „Борис Комненић је рафинираним средствима глумачког мајстора пружио особен и сасвим аутентичан допринос тумачењу класичног комедиографског лика Јеврема Прокића у Нушићевом Народном посланику“.

Слободан Бештић

Круна успешне серије наступа Дrame Народного позоришта на летњим фестивалима и смотрама свакако је гостовање „Антигоне“ у режији Јагоша Марковића на Интернационалном фестивалу античке грчке драме на Кипру. То је било прво представљање једног српског театра на фестивалу који је ове године одржан 19. пут, а уједно и прво извођење ове поставке у аутентичном амбијенту какав је пружала сцена древног амфитеатра у Куриуму. Две вечери за редом, 6. и 7. јула, наш ан-

Преходна сезона за првакињу Оперe Народного позоришта у Београду, Јасмину Трумбеташ Петровић, била је више него успешна. Осим маестралних наступа на матичној сцени у разним и веома захтевним улогама сопранског фаха, са великим успехом представила се и иностраним љубитељима оперске уметности на концертима у Брашову, Фиренци и Јерусалиму. Ипак, оно по чему ће посебно памтити поменути период, свакако је и тренутак када је сазнала да је добила Награду Удружења музичких уметника Србије за 2014. годину, у категорији „Најбољи концерт у сезони“, која се, под покровитељством Министарства културе Србије, сваке године додељује уметницима који су се наметнули јавности својим уметничким квалитетом на музичкој сцени.

У кратком образложењу, прочитаном на свечаној церемонији уручења 28. маја, наведено је да сте Награду добили за врхунско певачко и глумачко тумачење улоге Тоске у истоименој Пучинијевој опери, премијерно изведеној 2. априла 2014. на Великој сцени Народного позоришта у Београду...

Тачно после годину дана од премијере, када сам се најмање надала, а још увек живела под утиском своје овацијама испраћене Тоске, стигло је обавештење из УМУС-а да сам добила ову награду. За мене је то било нешто као гром из ведра неба. Ову награду доживљавам, заиста, као велико признање. Она, такође, представља част и доказ да нашој музичкој сцени, ипак, још увек постоје људи, моје колеге, уметничка елита... који се залажу за високу културу и квалитет, али и указује да још увек постоји критеријум за признавање првих вредности. То ми је потврда да сам се креативношћу и сталним радом наметнула широј музичкој јавности и да моја стална борба за квалитет није била узалудна. Истовремено, ова награда ми не представља само сатисфакцију, него и велику одговорност да и даље останем на високом нивоу и не дозволим да ме било шта повуче у осредњост.

Улога страствене и импулсивне диве, Флорије Тоске, сан је сваког сопрана, зар не?

Мој одговор је, без лажне скромности – да, јер је Флорија Тоска, управо, оперска дива. Ја не мислим да сам дива као што

су то некад биле Калас, Тебалди... али сам сигурно једна од уметница које су се гласовним могућностима, техником, креативношћу и бојом гласа, на неки начин, приближиле великим певачима. Да бисте били звезда, не зависи само од вас. То је питање средине, поштовања, негована првих уметника и њиховог експонирања у јавности. Уопште, постоји читав низ околности који одређују да ли ћете бити звезда или не. Нажалост, наша средина не даје велике могућности, а у таквим околностима, чак и велики светски певачи, да су приморани да раде овде, постали би део свакодневице без велике помпе.

Поменутом улогом сте уједно обележили и две деценије уметничког рада. Колико сте задовољни оствареним резултатима током досадашње каријере?

Првих 20 година ми је прошло заиста брзо. Ни сама не знам како је све тако пролетело, а толико тога још имам да урадим. Свакако да сам улогом Тоске заокружила један део свог уметничког рада и она је сигурно круна моје досадашње каријере. Осим Награде УМУС-а коју сам добила, представа је проглашена и за догађај сезоне у 2014.

Ви сте чест и радо виђен уметник на бројним иностраним сценама. Зимус сте наступили као специјални гост Гала концерта одржаног у оквиру Међународног оперско-балетског фестивала у румунском граду Брашову. Какви су вам утисци?

Чуда се заиста догађају, али исто тако ништа се у

за квалитет није узалудна

животу не дешава случајно. После наступа у Крајови, где сам певала Аиду, многи љубитељи опере у Румунији чули су за мене. Захваљујући том гостовању, добила сам позив да дођем у Брашов. Била сам задивљена њиховим уметницима који за веома скромну плату дају врхунске резултате на сцени. Они су сви, заиста, велики уметници, а потекли су из јако добрих румунских школа за певаче и за инструменталисте. Дивно су ме прихватили и надам се поновној сарадњи.

У међувремену, наступили сте у Фиренци, а пре два месеца сте били и у Израелу?

Да, била сам у Јерусалиму. Тако сам певала на концерту у част отварања Интернационалног мастеркурса за певаче, заједно са колегама из Америке, Италије, Шпаније и Израела. Сви смо

радили и као професори са младим певачима. Мајстер-

курс се завршио такмичењем на којем сам била члан уметничког жирија. Био је то мој први мастеркурс и са њега, као и из Јерусалима, носим сјајне утиске. Упознала сам дивне младе певаче којима сам дала подршку за даље, и помогла им да реше неке дилеме. Остала су дивна пријатељства, поверење и сарадња за будућност. Многи би желели да наставе да раде са мном. За мене је то велики успех и потврда да умем добро да им пренесем своје знање.

Отпевали сте бројне значајне сопранске улоге, као што су Аида, Леонора, Амелија, Адри-

У ово време, када се све окренуло њој високе културе, заиста се осећам њој изабраном да будем најрађена, и њој сјајне колеџа.

јана, Батерфлај, Татјана, Мими, Памина, Фјордилићи, Каролина, Сузана... Која Вам је најближа? Да ли Вас је нека од њих у музичком, емотивном, карактерном и психолошком смислу толико изградила да можете казати како после ње више нисте били иста особа, не само уметнички, већ, можда, и приватно?

Свакако, без размишљања могу рећи да ми је Леонора у „Трубадуру“ била прекретница у каријери. Том улогом сам открила свој будући пут, односно спознала да ми леже Вердијеве опере. Осећала сам се лако, као да сам одувек била „вердијанка“.

Као што сте навели, до сада највише остварених улога имам управо у Вердијевим операма: Аида, Леонора у „Трубадуру“, Леонора у „Моћи судбине“, Елизабета у „Дон Карлосу“, Амелија у „Балу под маскама“... Сентиментално сам највише везана за Аиду и за Тоску, а можда и за Чилеину

Адријану. То су хероине које имају једну заједничку црту: увек су достојанствене и искрене у ономе што раде, никад се не предају и никад не одустају од своје борбе за љубав. Кроз те улоге постала сам јача и свеснија својих вредности.

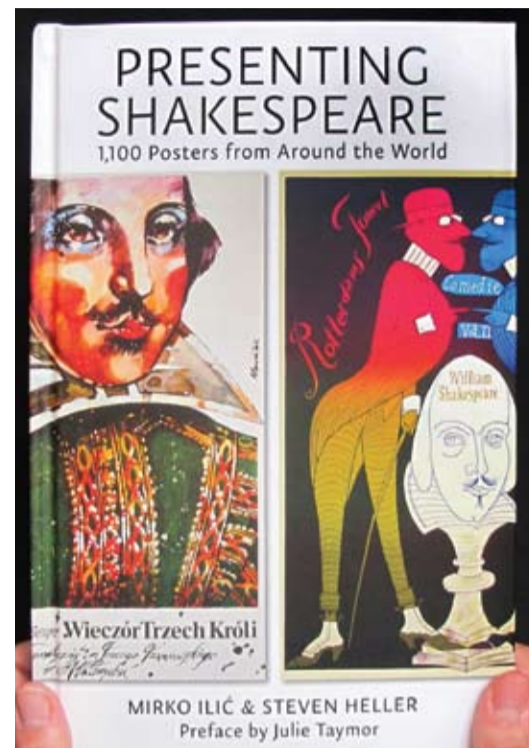
Ускоро Вас на матичној сцени, на Дан позоришта 22. новембра, очекује и премијера „Отела“, инспирисаног истоименом Шекспировом трагедијом о љубомори и убиству, који уз „Фалстафа“, како многи оперски znalци тврде, представља круну Вердијевог стваралаштва. Поверена Вам је улога лепе, богате и племените Дездемоне, чију је велику и искрену љубав са насловним јунаком уништила људска злоба... На који начин градите њен лик, како сте јој пришли у осмишљавању карактера и како повезујете прошло и садашње време које је, у тематици радње, и даље једнако актуелно?

Давно сам чекала ову улогу, али, ето, десило се да је дошла баш сада, после Аиде, Тоске, Амелије, иако је, у некој поступности, можда требало да буде обрнуто. Међутим, пошто на неке ствари у животу не можемо да утичемо, поготову ако смо само „луди уметници“ жељни стварања, ипак свака улога, под условом да је одговарајућа вашем фаху, дође – макар и онда кад помислите да никад неће доћи. Ето, то се управо сада десило. Дездемона је у бити лирска душа. Сентиментална, сетна, нежна у карактеру, што се огледа и кроз њене вокалне деонице. Она је прелепа жена и баш онаква какву би сваки разуман човек пожеleo. Смерна, тиха, умирујућа, жена која искрено воли, а страда неправедно због љубоморе, не дочекавши ни да докаже супротно. Цела улога, са малим драмским искакањима у расположењу, прожета је њеном јасном поруком да се све може решити на миран начин. Али, како то објаснити њеном Отелу који је болестан од љубоморе? Врхунац њене непресушне патње због тога је арија о врби и молитва коју пева пре него што је Отело убије. Још увек не знам каква ће моја Дездемона бити. Имам утисак да сам све што она доживљава и преживљава, ја одавно превазишла и помало ме нервира што је тако тиха. Ја бих хтела да она буде гласнија. Али, тако је то хтео Верди. Можда је време (смех) да променим фах.

■ Микојан Безбрадица ■

НАШИ ПЛАКАТИ У ЕВРОПИ И САД

Продор у свет

је, Ева Врублевска Троксимук из Института славистике и Михал Гожџик, продуцент Позоришта ТР. Донесен је закључак да је позориште последње уочиште слободног израза у стварању плаката. У оквиру гостовања, Јован Тарбук је на варшавском Универзитету одржао и предавање на тему „Место и значај савременог плаката у позоришту, на примеру српског театра“.

Нешто раније је у Солуну, у фоајеу зграде Општине,

У јуну је велики број љубитеља ликовне и примењене уметности из Варшаве али и гостију из целог света, посетио „Изложбу српског и пољског позоришног и ангажованог плаката“, у Краљевском замку пољске престонице. За изложбу су заслужни организација за промовисање пројеката из области науке, културе и уметности „Културалист“ и покровитељи – Амбасада Републике Србије у Пољској и варшавски Факултет полонистике, а отворили су је наш амбасадор, господин Радојко Богојевић, и декан Одсека за полонистику, проф. др Збигњев Грењ. Изложба посвећена плакату и новој уметности указала је на дијалог две или више уметничких или културних сцена – на начин доступан, јасан, храбар, ангажован и упечатљив – што је и дефиниција уметничког плаката. Нарочиту захвалност организатори су упутили учесницима и гостима на отварању и панел-дискусији из Београда, уметницима Јовану Тарбуку, дизајнеру Народног позоришта који је био аутор са највећим бројем изложених радова, и проф. Здравку Мићановићу са Факултета примењених уметности. Размењена су мишљења о актуелним темама из области уметности плаката, међу којима и „Плакат као уметнички израз и ангажована уметност – на примеру позоришног и ангажованог плаката у Србији и Пољској“. Уводну реч је имала др Магдалена Богуславска из Института славистике пољске Академије наука, а поред наших представника учествовали су проф. Ришард Кајзер са варшавске Ликовне академи-

била уприличена изложба одабраних плаката Народног позоришта у Београду истог аутора, у оквиру Трећег фестивала језика „Солун, полиглотски град“, на којем су, поред Грчке и Србије, учествовале и Русија, Кипар, Румунија, Бугарска, Француска, Немачка, Турска,

Дизајнер Народног позоришта Јован Тарбук, ниже нове интернационалне успехе – овој лејла њејови њакајши су њојвали у Варшави и Солуну, а ускоро ће се са њејовим радом њојзашти Ијталијани и Американци.

Словачка, Италија, Египат, Палестина... Изложбу је организовао Генерални конзулат републике Србије у Солуну.

Плакат Јована Тарбука креиран за прошлогодишњи Позоришни фестивал у Младеновцу уврштен је у селекцију Италијанског бијенала плаката који се у октобру одржава у Ђенови. Од 2200 приспелих радова из целог света, међународни стручни жири је одабрао 130 најбољих који су у конкуренцији за престижне награде Бијенала.

Четири плаката које је Тарбук креирао за Шекспирове комаде, наћи ће се у капиталном издању „Представљајући Шекспира: 1100 плаката из целог света“, аутора Мирка Илића и Стивена Хелера. Престижна издавачка кућа из Њујорка Princeton Architectural press, поводом промоције ове књиге, крајем године ће у културној престоници САД уприличити и изложбу свих објављених плаката.

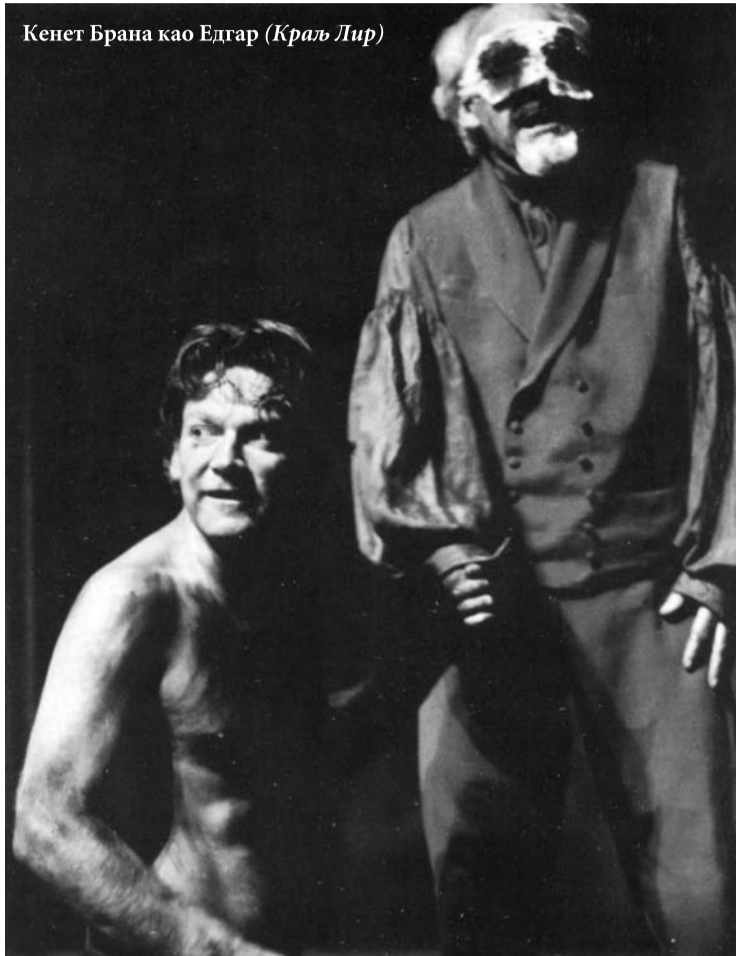
■ Ј. Стевановић / Р.П.Н. ■

О ЈЕДНОМ ЗНАЧАЈНОМ ГОСТОВАЊУ – ИЗ ДРУГОГ УГЛА

Кад је Кенет Брана био у Београду

Појављивање Ренесансне позоришне дружине (The Renaissance Theatre Company) из Велике Британије у два највећа града тадашње државе, Београду и Загребу, како су најављивале новине, омогућио је Британски савет који је ово гостовање уврстио у програм прославе којим је обележавао 50 година рада у нашој земљи. Трупа је до Југославије свратила у оквиру импозантне турнеје која је обухватала 19 светских метропола, од Америке до Јапана – Лос Анђелес, Токио, Лисабон, Будимпешта, Чикаго, Торонто... да би се завршила на чувеном Единбуршком фестивалу. Британски глумци су на пут пошли са Браниним поставкама „Сна летње ноћи“ и „Краља Лира“. По речима „феномена Брана“ или „новог Лоренса Оливијеа“ како су га наши медији најављивали, ове представе су идеалан спој за дугу и исцрпљујућу турнеју, јер комедија и трагедија „хране једна другу (...) човек би полудео да глуми Лира пет пута недељно“.

Како то код нас бива, о овом гостовању је остало мало трага. Или бар – недовољно. Позориште је штампало програм који се и по дизајну и по концепцији уклапао у ондашње стандарде програма који су објављивани поводом премијера, уз незнатно одступање: поред уобичајене каст-листe (за обе представе), Шекспирове биографије (која је у овом случају свакако излишна), те два текста о комадима који се играју (писани као за историју књижевности), ту је и један изузетно кратак (и очигледно не баш квалитетно преведен) текст о Ренесансној позоришној дружини. Из њега сазнајемо да су трупу пре три године основа-

Кенет Брана као Едгар (Краљ Лир)

ли глумци Кенет Брана и Дејвид Парфит, да играју класичан и савремени репертоар, затим које су им најуспелије продукције (две су снимљене за ТВ), те да су Брана и Парфит основали и компанију Renesans Film PLC, која је снимила нову верзију „Хенрија V“ (филм је номиниран за Оскара у три категорије, али на то нас подсећају новински написи, у програму се овај „детал“ не помиње). Недовољно.

У документацији Народног позоришта налазимо и исечке из новина, од којих је укупно девет најави – осам сасвим кратких вести из београдских, загребачких, скопских, ријечких, приштинских и бањалучких дневних новина, те једна мало издашнија из загре-

бачког Вијесника. Ту су још један кратак осврт на прву београдску представу који је објавио ријечки Нови лист, два невелика „разговора с коментарима“ са Браном и – свега две критике „Сна летње ноћи“. О „Лиру“ ни слова. Захваљујући Вијесниковој најави, они који слабо памте имена глумаца моћи ће да сазнају како су у Београду и Загребу тада, пред крај једног режима, једне државе и једног века, играли глумци-протагонисти ТВ серија и филмова које и данас са радошћу гледамо: „Да, министре“, „Црна Гуја“, „Ратне судбине“ (која је управо у то време емитована на нашим каналима а која је снимана и код нас), „Паклена поморанца“... а да је кореографије радила

иста уметница која потписује и култне филмове „Томи“, „Багзи Малон“, „Повратак Џедаја“...

Под претпоставком да је неким немаром хемеротека новинских исечака која се чува у Позоришту ускраћена за остатак написа који су, како би се могло и морало очекивати, пратили ово гостовање, аутор ових редова се обратио колегама из Музеја позоришне уметности Србије (та два фонда се обично успешно допуњују – на радост истраживача и свих других љубитеља и поштовалаца наше националне баштине и историје нашег театра). А тамо – ништа! Ни једног јединог листића! Да ли је могуће да је тих 14 чланака једино што је у оној, „великој“ земљи било објављено о: два Шекспирова комада које трупа тада младог али већ веома афирмисаног Кенета

Пре две и по деценије, две вечери узастопно, 15. и 16. маја 1990, Кенет Брана и Ема Томпсон су се са сцене Народног позоришта обраћали београдској публици, као Шекспирови ликови из „Сна летње ноћи“ и „Краља Лира“.

Бране, игра под покровитељством Принца Чарлса и Британског савета, у два највећа града, на сценама два национална театра, у којој поред Бране играју већ позната Ема Томпсон и још многи значајни савремени британски глумци (уосталом, чак и да ни једно име нико код нас никад није чуо, није ли логично да већ пословично изванредни драмски уметници са Острва изазову већу пажњу)? Или смо, можда, те, 1990. године, били толико размажени да нам догађај који из садашње перспективе још

свежег сећања на године изолације и вишедеценијског сиромаштва изгледа тако велики – није много значио? Или...

Било како било, у то мало из не тако давне прошлости преживелог материјала, остало је и сведочанство о нашој неисцрпној ароганцији. Док ријечки Нови лист извештава како је београдска публика изванредно примила „Сан летње ноћи“ у којем је лондонска трупа показала „врхунско глумачко умијеће и лакоћу игре“, београдска критика (гле чуда) има другачији став. Један рецензент, уз потпуно сувишно опширно причање о аутору и комаду, те препричавање представе са овлашним освртима на редитељски приступ (стилизиција и осавремењивање), из „солидног ансамбла“ издваја само Ричарда Брајерса (данас га препознајемо по каснијим, популарним серијама ВВС-ја као што су „Мистер Бин“ или „Doctor Who“). Други критичар констатује како се Брана-редитељ одлучио за ликовну једноставност и стилизацију без ефеката, те тежиште ставио на глумачку игру и направио промашај, јер глумци – нису били добри: комад су претворили у лакрдијање ради лакрдијања, а из тог општег ачења се, на моменте, издвајала својом оригиналношћу само Ема Томпсон. Тако је настала представа која „није ни паметна ни довршена“...

Ако би за крај требало рећи нешто утешно, ево дела Браниног одговора на питање о позоришној клими у Великој Британији: „Влада госпође Тачер са великим отпором дотира уметност, културу уопште, веома неодговорно је сврстава на маргину, удара по правима уметника са свих страна“...

Без коментара.

■ Јелица Стевановић ■

IN MEMORIAM

Сергеј Дубровин (1942–2015)

Драмски тенор, некадашњи првак Опере Народног позоришта, преминуо је 31. августа у Београду.

Дубровин је рођен 3. јуна 1942. године у Самарканду, у Узбекистану, а после завршеног Лењинградског конзерваторијума, одмах је позван у Бољшој театар. Потом прелази у Кијевску оперу, а одатле, као првак, одлази на светска гостовања где је веома

запажено наступао у Мадридској опери, а у Висбадену је од Шостаковича добио изванредне похвале за улогу Сергеја у „Катарини Измаиловој“. За Дубровина је везан необичан куриозитет: на почетку каријере је био бас, затим баритон, да би прешао на тенорски – и драмски и лирски репертоар. Радо је истицао уметнике који су му били узор: диригент позоришта Киров из Лењинграда Константин Семионов, редитељ истог позоришта Смолич, Стјепан Турчак,

а од певача Марио Ланца и Енрико Карузо.

У Народно позориште је дошао почетком деведесетих година. „Ми смо га одмах заволели. Не само због тога што је имао изванредан и моћан глас, већ и зато што је био диван и једноставан човек. Години-нама касније, и у оно тешко време, током бомбардовања крајем деведесетих, био је са нама. Могао

је да оде, али није хтео. И тада је, практично, носио репертоар опере Народног позоришта... био је узор за све нас како један оперски уметник воли своју професију и жртвује се за њу“, рекао је, између осталог, маестро Дејан Савић опраштајући се од колеге.

На сцени Народног позоришта у Београду остварио је низ врхунских улога од којих се посебно памте оне у операма „Трубадур“, „Аида“, „Отело“, „Борис Годунов“, „Кармен“...

М. В.

IN MEMORIAM

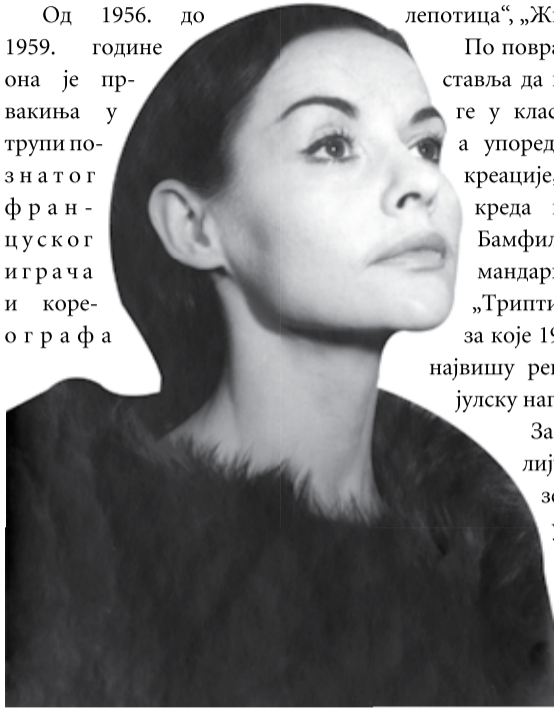
ФЕЉТОН

Јованка Бјегојевић (1931–2015)

Врхунска српска и југословенска балетска уметница, Јованка Бјегојевић, поклањала је публици са многих светских меридијана истинске уметничке доживљаје дубоко хуманим порукама своје игре, не дозволивши ни једног тренутка да занатско мајсторство надвлада искрена осећања. Њен уметнички пут био је прав и горд.

Балетско образовање Јованка Бјегојевић је стекла у Београду код Радмиле Цајић и Милета Јовановића, у чијој класи је завршила Балетску школу и двогодишње студије на Одсеку за балет при тадашњој Позоришној академији у Београду. Уметничку каријеру у Балету Народног позоришта у Београду започела је главном улогом у балету „Балада о једној средњовековној љубави“ (1950) Франа Лотке. После овог првог успеха, на београдској балетској сцени следи Бели лабуд, Одета, у „Лабудовом језеру“ (1951), затим „Симфонија“ Бизеа, „Јоланда“ Каломирица, „Кинеска прича“ Барановића, „Ромео и Јулија“ Прокофјева.

Од 1956. до 1959. године она је првакиња у трупи познатог француског играча и кореографа

Жана Бабицеа, где наступа у класичним и савременим балетским делима. Наредних петнаест месеци је примабалерина у трупи Борованског у Аустралији, где тумачи улоге у традиционалном, класичном, репертоару: „Лабудово језеро“, „Силфиде“, „Зачарана

лепотица“, „Жизела“ и друге.

По повратку у Београд поставља да игра познате улоге у класичним балетима, а упоредо остварује нове креације, у „Двобоју Танкреда и Клоринде“ де Бамфилда, „Чудесном мандарину“ Бартока, те „Триптихону“ Коњовића, за које 1962. године добија највишу републичку, Седмојулску награду.

Затим игра и Одилију у „Лабудовом језеру“, као и главне улоге у балетима страних композитора: „Пепељуга“ Прокофјева, „Напуштени“ Келемена, „Хуан од Царисе“ Ека „Голем“ Барта, „Звездани круг“ Албинионија-Пендерецког, као и у домаћем балету „Птицо, не склапај своја крила“, који је Енрико Јосиф компоновао специјално за Јованку. Наступала је на позорницама Европе, Аустралије, Јапана, Блиског истока, играјући у коре-

ографијама чувених светских балетских мајстора и наших најзначајнијих кореографа тога времена, као што су Пиа и Пино Млакар, Нина Кирсанова, Вера Костић, а највише у поставкама Димитрија Парлића.

Бавила се педагошким радом као редовни професор Факултета драмских уметности у Београду и била шеф београдског Балета. Удружење балетских уметника

допринос развоју културе и уметности у нашој земљи.

Бјегојевићева је својом уметничком снагом и личношћу остала узор млађим генерацијама, као једна од највећих балетских уметница у целокупној историји југословенског и српског балета. Изузетан зналац своје уметничке професије, интелектуалка брчког ума, образовања и речи, увек је тежила да постигне склад између мисли, духа и тела. А то су и биле најзначајније особености њених бројних уметничких интерпретација. О свом односу према публици је говорила: „Сва моја љубав према игри не би ме извукла на сцену да није било публике. Публика је била крајњи циљ свих мојих напора и жеља. Стога публици хвала што ме је подржала, што ми је остала верна од прве до последње представе. Срећна сам што никада нисам играла пред празним гледалиштем, нити пред незаинтересованом публиком“.

Њена публика ће јој заувек бити захвална за драгоцене уметничке тренутке које им је пружила.

■ Милица Зајцев ■

Увек си рођа према себи, а тек онда према другима, бескомпромисна, изузетно предана уметничкој ијри, у којој је на сцени доживљавала срећне, надања, љубав и мржњу, као и срећу које се у свакодневном животоу намерно одрицала, она је поклонила себе ијри, која је за њу животоу значила.

Србије јој је доделило највише признање – Награду за животно дело, а Влада Републике Србије национално признање за врхунски

ЕРИХ ДЕКЕР (12) / ПИШЕ МИРЈАНА ОДАВИЋ

ФЕЉТОН

Пејзажи Србије у срцу једног немца

Декерови цртежи, јасни, лаки, истанчани и изражајни у детаљу, дочаравају не само просторност и дубину, већ и саму боју. У црно-белим целинама нацртаним тушем или графитом, осећа се боја, чује се звук боје. Прва и најкарактеристичнија особина Декеровог цртежа је покрет, чија почетна брзина је огромна и не смањује се до завршетка цртежа, а нарочито је видљива у серији цртежа, инспирисаним васионом и маштањима о њој, насталим крајем седамдесетих година.

Док шетам кроз шуму, дрвеће (моји њихи модели) мене зове! Црпајући их, одмарам на њиху душу. То је једини лек и смирење у овом хаотичном и суровом веку. (Е. Декер)

Поред свог многообухватног посла у позоришту, Декер је успео да наслика и нацрта завидан број акварела и цртежа у тушу, гра-

фиту, креди и фломастеру, које је излагао на дванаест самосталних и девет колективних изложби. Од 1959. године је члан УЛУПУДС-а, а био је и члан Уметничког удружења „Пет палета“, са којим је излагао неколико пута.

Прву послератну самосталну изложбу је имао у санаторијуму на Озрену, 1958, где се опорављао од упале плућа. Приказао је 75 цртежа и акварела, претежно са мотивима Озрена, на велику радост и задовољство – и уметника и публике. Посетиоци (углавном пацијенти санаторијума) су своје одушевљење и захвалност топло изнели у књизи утисака.

У Сокобањи је излагао четири пута: почетком 1959, потом 1975, па 1985. најзад лета 1999. Уличице, кровови, брда, пропланци и дрвеће овог места је трајно забележено у његовим делима; многих мотива са његових слика више нема, заменили су их производи новог доба – бетон, челик, стакло. Пре њега, стару Сокобању су својим посе-

Ерих Декер испред својих радова на изложби у Етнографском музеју, мај 1999.

тама, описима њене лепоте и завештањима посебно овековечили Бранислав Нушић, Иво Андрић, Исидора Секулић и други. Својој Сокобањи је 1963. поконио и идејни пројекат и решење за локацију „Шумске“, касније назване „Летње позорнице“ на Врелу, за потребе одржавања традиционалног фестивала Прва хармоника Југославије (у почетку Прва хармоника Србије). Бина и гледали-

ште, које је замишљено као амфитеатар, направљени су од дрвеног материјала, јер уметнику је била главна намера поштовање природе и њених закона.

Преосталих седам изложби Декер је имао у Београду, почевши од Народног универзитета „Буро Салај“ (1968), преко Мале галерије Примењене уметности (1972), Галерије Графичког колектива (1978), фоајеа „Круга 101“

(1975, 1979), Галерије „Сингидунум“ (1984), до Галерије Етнографског музеја (маја 1999, усред НАТО агресије на нашу земљу).

Све ове изложбе пратиле су и „књиге утисака“, у које су уписана најискренија људска осећања која је својим делима будио Ерих Декер. Ево неких од тих топлих запажања: „Док стојите и гледате његове шуме, стабла, ви чујете, ви осећате шуму, њене мирисе. Све постаје опипљиво погледом. Од једном то више није изложбена просторија, то није више град, бука аутомобила, гласно довикивање. Престаје стварност и почињете да живите у амбијенту његових слика. Осећате озон, чујете тишину, шума је пуна тајни, неочекиваног. На неки посебан начин у њима доживљавате самоћу и лепоту самоће...“ (Студенткиња, септембар 1972). „Видела сам пуно слика многих познатих и цењених сликара, али ова изложба је оставила другачији, приснији утисак. Доживела сам вас као човека заљубљеног у природу... одушевљена сам једноставношћу, мирноћом и искреношћу.“ (Лидија, 1975).

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

*СТЕРИЈИ У ЧАСТ

ОКТОБАР 2015.

четвртак 19.30 ЛУЧИЈА ОД ЛАМЕРМУРА опера Гаэтана Доницетија 01	петак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 02	субота 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 03	недеља 20.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом 70 година Фудбалског клуба „Партизан“ 04	понедељак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 05	уторак 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симоновића 06	среда 19.30 ЧАРОВНА ФРУЛА опера В. А. Моцарта 07	
четвртак 19.30 КИР ЈАЊА* комедија Јована Стерије Поповића 08	петак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 09	субота 19.30 РИГОЛЕТО опера Ђузепе Вердија 10	недеља 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М.Михиз / Е.Савин, по роману Меше Селимовића 11	уторак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 13	среда 19.00 АИДА опера Ђузепе Вердија 14	четвртак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокића Костића 15	
петак 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 16	субота 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 17	недеља 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 18	понедељак 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симоновића 19	уторак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 20	среда 19.30 РИГОЛЕТО опера Ђузепе Вердија 21	четвртак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Ђузепе Вердија 22	субота 19.30 МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА опера Светислава Божића 24
недеља 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 25	уторак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 27	четвртак 19.30 РОДОЉУПЦИ / ПРЕТПРЕМИЈЕРА* комедија Јована Стерије Поповића 29	петак 19.30 РОДОЉУПЦИ / ПРЕМИЈЕРА* комедија Јована Стерије Поповића 30	субота 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 31	недеља 19.30 РОДОЉУПЦИ* комедија Јована Стерије Поповића 01	понедељак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 02	

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

*СТЕРИЈИ У ЧАСТ

четвртак 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 01	петак 20.30 НА ДНУ / ПРЕТПРЕМИЈЕРА драма Максима Горког 02	субота 20.30 НА ДНУ / ПРЕМИЈЕРА драма Максима Горког 03	недеља 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 04	понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 05	уторак 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресењакова 06	среда 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 07		
четвртак 20.30 РИТИНА ШКОЛА комедија Марка Торјанца, гостује Казалиште Планет Арт, Загреб 08	петак 20.30 ПЛЕМЕНА драма Нине Раине, гостује Казалиште Планет Арт, Загреб 09	субота 18.00 РАКУТО комедија у извођењу Дајен Кићиџицу, у сарадњи са Амбасадом Јапана у Србији 10	недеља 20.30 ИМАЊЕ И НЕМАЊЕ* комедија Ј.С. Поповића, гостује Народно позориште „Тоша Јовановић“, Зрењанин 11	понедељак 20.30 БЕЛА КАФА трагикомедија Александра Поповића 12	уторак 20.30 ДАР драма Милене Ђорђевић, у извођењу Позоришне трупе „УРА“ 13	среда 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 14	четвртак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 15	
петак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 16	субота 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 17	недеља 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 18	понедељак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић и С. Бештић, копродукција са Панчевом 19	уторак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА* комедија Јована Стерије Поповића 20	среда 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА* комедија Јована Стерије Поповића, гостује Градско позориште Бечеј 21	четвртак 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 22	петак 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 23	
субота 20.30 ЦАНДРЉИВ МУЖ или КОЈА ЈЕ ДОБРА ЖЕНА?* комедија Ј.С.Поповића, гостује Српско народно позориште, Нови Сад 24	недеља 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 25	понедељак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић и С. Бештић, копродукција са Панчевом 26	уторак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 27	среда 20.30 ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-а“ 28	четвртак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 29	петак 20.30 ЧАРОВЊАК драма Федора Шилија, гостује Народно позориште Сомбор 30	субота 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 31	недеља 20.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА* комедија Јована Стерије Поповића, гостује Народно позориште Тузла 01

ДОГАЂАЈИ У ОКТОБРУ

- 03.10. НА ДНУ / ПРЕМИЈЕРА, драма Максима Горког, Сцена „Раша Плаовић“
04.10. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА, поводом 70 година Фудбалског клуба „Партизан“, у 20 часова, Велика сцена
08.10. РИТИНА ШКОЛА, комедија Марка Торјанца, гостује Казалиште Планет Арт, Загреб, Сцена „Раша Плаовић“
09.10. ПЛЕМЕНА, драма Нине Раине, гостује Казалиште Планет Арт, Загреб, Сцена „Раша Плаовић“
10.10. РАКУТО, комедија у извођењу Дајен Кићиџицу, у сарадњи са Амбасадом Јапана у Србији, у 18 часова, Сцена „Раша Плаовић“
28.10. ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ, драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-а“, Сцена „Раша Плаовић“
30.10. ЧАРОВЊАК, драма Федора Шилија, гостује Народно позориште Сомбор, Сцена „Раша Плаовић“

*СТЕРИЈИ У ЧАСТ

- 11.10. ИМАЊЕ И НЕМАЊЕ, комедија Јована Стерије Поповића, гостује Народно позориште „Тоша Јовановић“, Зрењанин, Сцена „Раша Плаовић“
21.10. ЛАЖА И ПАРАЛАЖА, комедија Јована Стерије Поповића, гостује Градско позориште Бечеј, Сцена „Раша Плаовић“
24.10. ЦАНДРЉИВ МУЖ или КОЈА ЈЕ ДОБРА ЖЕНА?, комедија Јована Стерије Поповића, гостује Српско народно позориште, Нови Сад, Сцена „Раша Плаовић“
30.10. РОДОЉУПЦИ / ПРЕМИЈЕРА, комедија Јована Стерије Поповића, Велика сцена
01.11. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА, комедија Јована Стерије Поповића, гостује Народно позориште Тузла, Сцена „Раша Плаовић“

ГОСТОВАЊА У ОКТОБРУ

- 08.10. КЊИГА ДРУГА | 10. позоришни фестивал „Театар у једном дејству“, Младеновац
12.10. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР | Студентски град
14.10. БЕЛА КАФА | Панчево
23.10. МОЈЕ НАГРАДЕ | Борини дани, Врање
26.10. БЕЛА КАФА | Дани Зорана Радмилевића, Зајечар
28.10. БЕЛА КАФА | Фестивал „Вршачка позоришна јесен“, Вршац
28.10. РИГОЛЕТО | Темишвар, Румунија

ЦЕНТАР САВА

- 26.10. БАЈАДЕРА, балет Лудвига Минкуса, гостује прваци Балета Болшој театра Светлана Захарова, Михаил Лобухин, Ана Тихомирова и маестро Алексеј Богорад, у 20 часова, у оквиру 47. БЕМУС-а

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавачка Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Мирјана Одавић, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Користићене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180